

DIGNUS EST AGNUS QUI OCCISUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM ET APPELLO
 Apo. I. 13

IHS

IN PACE IN IDIPSUM

VIRO IPSUM QUEM GENU

DORMIAM ET QUIESCANT

IT DEUM ADORAVIT

ORIENTUR JUSTITIA

SACRIFICIUM DEO

ET ABUNDANTIA PACIS

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

FLORABUNT SACERDOTES

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

PARCE POPULO TUO

OROKIMADAS

ELECTORUM CONSERVASTI

QUI FRUMENTUM ECCE AGNOS DEI VIATORUM VERE PANIS FLORUM CUJUS NON SUM DIGNUS

CUJUS NON SUM DIGNUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Nagycsütörtök. — Király Ödönné: A XII. állomás. — Német István: Hitünk jutalma. — Központi: Imaszándékunk. — Volarics Ferenc: Élettelen világ. — Olcsyvá Géza: Lelki-tarsolyomból. — Bedy Vince dr.: Az Oltáriszentség Győr életében.

«Az isteni Gyermekeknél», a legnagyobb gyermek-imakönyv, újból való kiadását határozta el az Oltáregyesület Központi Választmánya. Amikor az I. kiadás 6000 példánya megjelent, nyolc hónap alatt elfogyott. Azóta sokat reklamáltak s most, bár nincs fölösleges pénzünk, mégis kiadjuk, mert reméljük, hogy a kiadással járó költségek hamarosan megtérülnek az imakönyv eladásából. Az imakönyv 345 lap terjedelmű lesz, gyönyörű képekkel s most nemcsak a nyomást, de a kötést is a Szent István-Társulatnál készíttetjük, úgyhogy minden tekintetben kifogástalan lesz. Ára valószínűleg marad — vászonba kötve — 1 P 60 fillér, amelyből 50 példánytól kezdve, készpénz fizetéssel 20% engedményt is adunk. Most lesznek szép bőrkötéses példányok is! Ára: 4 P 80 fillér lesz. Csak azért jelezzük előre, hogy az első áldozóknak mindenütt csak ezt az imakönyvet adjuk a kezébe, mert *ennél jobb, a gyermeket az Úr Jézushoz kapcsolóbb imakönyv nincsen!*

Imaszándékunk ügye. Ahol nehézségbe ütközik még a 2 filléres ár megfizetése is, az Oltáregyesület választmánya engedélyt ad arra, hogy az ilyen egészen szegény tag ingyen kapja meg és az imaszándékok szétosztásánál így mutatkozó hiány az oltáregyesületi perselyből pótolhassék. Az imaszándék révén tízezer oltáregyesületi taggal létesült új kapcsolatunk. Hála Istennek!

Ünnepélyes tagfölvétel volt Erdligeten, végezte: *Kudó József* esperesplébános. A szentmisén — amelyen a kisegítő kápolna kedves oltarán először

volt kitéve a legméltóságosabb Oltáriszentség — igen sokan áldoztak. Takácsi Dénes karkáplán vezette a gyermekek énekkarát és gyönyörű szólójával is emelte az ünnepély fényét. Az érldligeti Oltáregyesület gyermekelőadást is rendezett egy szentségtartó beszerzése javára, szép sikerrel. — **Páciban 109, Karcsán 79** tagot vett fel ünnepélyesen az Oltáregyesületbe *Zsibovics Ferenc* plébános, a tagok nevét a központi törzskönyvbe beírtuk s az Oltáregyesületet szabályszerűen megalakultnak nyilvánítva, reá Isten áldását kívánjuk!

NAGYCSÜTÖRTÖK.

Az isteni szeretet és mindenhatóság legnagyobb csodájának, a legfölségesebb Oltáriszentség szerzésének a napja.

Bár külön ünnep — az Úrnapja — rendeltetett ennek a Titoknak méltóbb megünneplésére, mi, «az Úr bizalmasai», mégis ezen a napon férközhetünk legközelebb az Úr szerető Szívéhez, ezen a napon szemlélhetjük leginkább, hogy «mekkora a hosszúsága és szélessége, a magassága és mélysége» ennek az önmagát adó isteni szeretetnek. Milyen kimondhatatlan nagy betekintés ez a nap az Úr Szíve szeretetének templomába!

Ezt a templomot most, a búcsúzás pillanatában egészen kivilágítja az isteni szeretet! Teljesen betölti az oltáriszentségi egyesületek hálája és engesztelése, csodálatos harmóniában a leglelketindítóbb pianisszimóját zengi az eucharisztikus lelkek éneke, s az Úr isteni ajka megindultan szólal meg, a kezében tartott kenyeret magasra tartva: «Ez az *En Testem!*» És hogy sohase múljék el ez a pillanat, hatalmat, sőt parancsot ad annak folytonos megismétlésére, mondván: «Ezt cselekdjétek az *En emlékezetemre!*»

S a mostani nagycsütörtökön a földön százmillió ember járul a szentáldozáshoz, hogy érezze, hallja, imádjá, szeresse Krisztust! Hogy a lelkébe «*temesse*» és ott «*feltámassza*» az első nagycsütörtököt. Hogy szíve mindent odatérítsen a szentségi Jézus elé, amit az első nagycsütörtökért tőlünk várhat: hálát, szeretetet és önmagunk átadásában, Krisztushoz elkötelezésében mintegy viszonzzuk az Úr Jézus ajándékát.

Mily hálásak lehetünk mi, oltáregyesületiek, azért, hogy ebben az egyesületben a legfölségesebb Oltáriszentség különös szolgálátára hívtunk! Milyen gyönyörűség nekünk az Isten országa titkai között az Oltáriszentség világossága mellett járnunk s az Úr Jézus által vezetettünk! Milyen csodálatosan műveli bennünk az «élet forrása»-nak vize, a kegyelem csodáit! Mennyivel könnyebb úgy élni, ha Jézus él bennünk! Mennyivel könnyebb így állandóan lelki ünneplősben járnunk! Mennyivel könnyebb így áldozatot hoznunk! Milyen erősek vagyunk a lelki harcban, ha érezzük, hogy az Úr Jézus velünk, bennünk

harcol! Milyen boldogító az a tudat, hogy mi, oltáregyesületek, a szentségi Úr Jézusnak testőreivé és bizalmasaivá választattunk a hívők nagy seregéből!

Ezen a nagycsütörtökön hozzunk elő a szívünkben «új és régi» halát, érdemet, erényt, áldozatot, oltáregyleti engesztelést, munkát, alimizsnát és adományt és a legtökéletesebb szeretet szimfóniájában öntsük ki az Úr oltára elé az első nagycsütörtökért: annak drágalatos gyümölcséért, a legfölségesebb Oltáriszentségért. *Mátrai Gyula dr.*

A XII. ALLOMÁS:

Jézus meghal a keresztfán.

A kinszenvedés történetének legmegrázóbb képe az Olajfák-hegyén véres verítékét hullató Úr Jézus Krisztus; legkiemelkedőbb és egyben legfölségesebb eseménye a keresztfán engesztelésül bemutatott áldozata.

Az Üdvözítő keresztútja a Getszemáni-kertből indult ki, ott vette magára az egész emberiségnek a világ megteremtése óta a világ végezetéig elkövetett bűnterhét. Szent Máté evangéliumának idevonatkozó része ezeket mondja: ... «szenvedései előestéjén Jézus kiment tanítványával a majorba, mely Getszemáninak nevezetik s miután leültette őket, Péterrel és Zebedeus két fiával beljebb ment és kezdte bánkódni és szomorkodni és mondá nekik: szomorú az én lelkem mindhalálig».

Alljunk meg itt, a keresztút első lépésénél és elmélkedjünk néhány percig. Próbáljuk meg szétválasztani a szétválaszthatatlant, az Üdvözítő isteni és emberi természetét. Isteni mindentudásával látta maga előtt feketélleni a sárba, szennybe süllyedt világot, pedig a Teremtő lángelméje viruló paradicsomkertnek tervezte. Látta maga előtt gomolyogni céljavesztett reménytelenségben az emberiséget, pedig az Örök Szeretet boldogságra, gyönyörűségre hívta. Látta a bűnök megszámlálhatatlan sokaságát, a nyíltan és titokban, a gondolattal, szóval és cselekedettel elkövetett bűnöket, látta a mindenféle förtelmeket, égrekiáltó iszonyatokat, undokságokat, melyeket fantázia el sem tud képzelni és látta, hogy Isten szent fölsége azokat soha, soha meg nem bocsáthatja. Tudta, hogy csak egyetlen Szív adhat méltó elégtételt, Jézus Szíve, melyben az Istenségnek egész teljessége lakozik, aki szív a szívből, aki egy az Atyával. De nemcsak tudta, hanem akarta is, hogy Jézus Szíve legyen a vétkeinkért engesztelő áldozat, azért lépett az Ember a keresztútra,

mint áldozati bárány. Legelső lépése a Getszemáni kert. Ott «kezde bánkódni és szomorkodni». Mintegy tusára kelt ott isteni és emberi akarata. Isteni odaadással vágyott utolsó csepp vére árán is megengesztelni mennyei Atyját, egyben irtózott makulátlan Szívét, szüzi lelkét martalékul dobni a bűnözönnek. Micsoda bánat, micsoda szomorúság ömölhetett el az Istenemberben, micsoda emberfeletti küzdelemmel vívta az önfeláldozás harcát, és micsoda undor rázhatta, amikor az Úr, Izaiás próféta szavai szerint «ráhelyezte mindnyájunk gonoszságát». Mint az éhes fenevadak, mint láncról szabadult fúriák, úgy rohanhattak rá a legundorítóbb bűnök, rátekeröztek, marcangolták, fojtogatták. Úgy látszott, hogy az Ember gyenge ezeket elviselni, hiszen irtózatában háromszor menekült vissza tanítványaihoz, csak miután alva találta őket s megértette, hogy egészen egyedül kell ezt a szörnyű harcot megvívnia, akkor tért vissza s le roskadva gyötörtette magát tovább. «A lélek kész, de a test erőtlen» — susogták láztól kivert ajkai. «Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a pohár» — esdekelt. Panaszos jajja végigsírt a kertben, az olajfák levelei megremegtek, a hold eltakarta arcát s a világtalan éjszakában forró vércseppek hullottak megkínzott testéről. Forró és vérharmatos lett körülötte a levegő, a föld, a fű.

Egy jámbor legenda elbeszéli, hogy amikor Júdás rácsókolta Mestere arcára az áruló csókokat, az égen kialudtak a csillagok s vak sötétség borult a tájra. Júdás gyáván remegett, majd a sötétség leple alatt el akart osonni, de elbotlott, elesett, fejét kőbe verte. Jó sokáig kábultan feküdt, aztán óvatosan tapogatózni kezdett. Ahova ért a keze, a sziklák, kövek, a föld, a fű, minden forró volt. Rémulten próbált menekülni, de a teste, mintha megbénult volna, nem akart engedelmeskedni. Ott vergődött a földön, a teste lassankint áttüzesedett, égő fájdalom kínozza. Végre derengett az ég, feljött a hold, széthintette ezüstfényét s Júdás iszonyodva látta, hogy körülötte minden csupa vér. A vércseppek lángot vetve forrtak, a sziklákon rést repesztettek, a földben lyukacsákat égettek s a helyükben egyszerre furcsa virágok nőttek. Száruk olyan volt, mint a csavart kötél, levelük mint a dárda, virágjuk mint egy ember feje, körülötte töviskoszorú, a virágok porzója fekete vasszőgeket mutatott, tövében friss vércseppek piroslottak. Lelkiismerete folyton növekvő furdalásával, tárgult szemmel nézte, hogy a kertet, a köves utakat, a sziklákat mint borítja el a szenvedés virága, a passzi-flóra. Akkor egyszerre tudatára ébredt jóvátehetetlen vétkének, felordított s mint az űzött vad, futott a papifejedelmek elé: «Vétkeztem, elárultam az igaz vért!» Csakhogy már késő volt. Az Üdvözítő addig már elszenvedte az arculverés, az arculköpés, az ostorozás, a töviskoronázás megcsúfoltatását, elszenvedte Péter hármastagadását, a

katonák gúnyját, a nép ítéletét, sőt már megindult a Kálváriához vezető úton. Már túl volt a negyedik stáción is, a fájdalmas találkozón vele együtt szenvedő szűz Anyjával, mikor végre jött cyrenei Simon, hogy segítsen a keresztvívésben, jöttek a síró asszonyok, jött Veronika. Egy-egy engesztelő csepp a szenvedések tengerében. Mindössze ennyivel találkozott a hosszú úton. A meggyötört test szinte kívánczolt a kereszt karjaira, de a lélek még mindig keveselte az eddigi elégtételt. Még el akarta szenvedni az emberek testiségéért a mezítelenség szégyenét, az élet mohó élvezetéért a szomjúságot, a túlzott önbizalomért az elhagyatottság fájó érzését, még az életén kívül nekünk akarta adni legdrágább kincsét, Edesanyját, még epét és ecetet ittak sebes ajkai, hogy nekünk megédesítse az életet és végül mégegyszer kicsordult Szívéből az irgalom, amikor a jobb latornak tett ígéretben megadta a bűnbocsátás mérhetetlen vizsgálatát. Kínteljes órák után eljöttek a szívettépő utolsó percek. Lehajtotta szent fejét, tekintete a kereszt tövében álló hűségeseken meg-tört. Beteljesedett!

Jézus meghalt a keresztfán!

A megváltás áldott munkája befejeződött. A Getszemáni kertben elcsókolt átkos csók hangja mennydörögve verődött vissza a Golgotáról, a föld megnyílt, a tájra éjszakai sötétség nehezedett. Ez a rémületes akkord, mint a szemetet, úgy söpörte le a gyalázkodó tömeget a Kálvária megszentelt földjéről.

A megbántott Isten megengesztelődött. A komor felhők mögül szétáradt a nap világa, csodálatos fényözönbe állította a Golgotát s ott függött a kereszten, ég és föld között a mi imádott Megváltónk, mint az isteni szeretetnek, az engesztelésnek kivirágzott passziflórája.

* * *

Az Oltáregyesületek az engesztelés, az örökimádás szeretetszolgálatára alakultak. Az isteni Megváltó keresztútján, a mindennapi szentmiseáldozaton ők szeretnének a cyrenei Simonok lenni, ők a kendőt nyújtó Veronikák, ők a bűneiket sirató forrószívű Magdolnák. Helyük ott van a kereszt tövében, az Úr lábainál, hogy Mária vágyakozó szívével hallgassák és befogadják a kereszt tanításait.

A szenvedő Istenember látása elevenítse fel minden bűnünk fájó emlékét, hogy tudjunk mi is mélyen, igazán bánkódni felettük. Amikor a bánat nemes fájdalma átjárja a szívet annyira, hogy szinte magába-roskad, akkor nem kiált, csak fájón, könnyesen érez. «Azok a legszebb dalaink, amiket a hulló, szótalán könnyek közt elsírunk — mondja a költő, mi pedig azt mondjuk, hogy azok a legnemesebb és legértékesebb elhatározásaink, amelyek a szótalán, mély bánatból fakadnak. Mert

ilyenkor érezzük át gyarlóságainkat, bűneinket, ilyenkor látjuk, milyen kicsi pislogó mécsvilág a szeretetünk, ilyenkor látjuk az örökélet szempontjából haszontalanul elfutott perceket és ilyenkor támad fel a vágy, mindent jóvátenni, mindent visszaszerezni, kifényesíteni, ami fakult, kifehéríteni, ami megszürkült, mindent bevonni a ragyogó patinával, az Úr Jézus keresztyéről lecsorgó vérről, hogy soha többé semmi folt ne érhesse. És ha egyszer eljutottunk eddig, akkor már nincs megállás, akkor a lélek tovább sürget, indítást ad a másokért való engesztelésre, akkor úgy érezzük, hogy a mások terhe is ránk nehezedik, hogy segítenünk kell adósságaik lerovásában. Önként, jó szívvel, szeretetből. Így leszünk mi is virágzó passziflórák, talajunk a Golgota vérről áztatott földje, gyökerünk a kereszt ég felé mutató fája, így lesz a szenvedés érték és az engesztelés az élő szeretet áldozati tömjénfüstje. Az engesztelés a szeretet passziflórája. Aki a nagypénteki sírra leteszi ezt a virágszálat, az biztos lehet, hogy ő is meghallja az Úr ajkáról: «megbocsájtattuk bűneit, mert nagyon szeretett».

Király Ödönne.

Csatlakozzatok, jó Testvérek,

április 20-án kezdődő imahadjáratunkhoz, imanovénánkhoz: Afrikáért! Afrika pogányaiért!

Nem alamizsnát, *nem pénzt kérünk*, — bár ez az alapja és nélkülözhetetlen feltétele hős misszionáriusaink önfeláldozó, önzetlen munkájának (s ezt mindig el is fogadjuk, még akkor is, ha nem kérünk!) — *imát, buzgó, szívből fakadó imát kérünk* most, mellyel megostromoljuk Jézus szentséges Szívét!

148 millió pogány nevében kérlek, jó testvér, imádkozzál értük! Nem kerül pénzbe, nem kerül nagyobb megerőltetésbe; hívj, szólíts fel ez apostoli munkára másokat is! Van erre a célra külön «*Engesztelő imádság Jézus szentséges Szívéhez Afrika négeriért*», — kapható díjtalanul, nagyobb mennyiségben is, csupán a postaköltség beküldése ellenében, a Kláver Szent Péter Társulat irodájában (Budapest, IX., Üllői-út 79.), — használd ezt, vagy imádkozzál szíved szeretetének sugallata szerint, ha nem akarsz rossz testvér lenni! Hiszem, jó testvér vagy!

Egyesüljünk az imában! Egyesüljünk Jézus szentséges Szívében!

N. N. 125 P ajándékot hozott az Oltáregyesületnek. Isten fizesse meg!

N. N. egy — a szegény templomok valamelyikének juttatandó — *kehelyre*

80 P-t adományozott, mondván: «A lelkem üdvösségéért!» adom. Az «Üdvösség kelyhe» imádkozza ki számára kivánsága teljesülését!

Hitünk jutalma

DRÁGA, jó Lélek! A mai papi zsolozsmában Szent Péter apostol első levelét olvassuk. Nagyon megkapott az a rész, melyben Ő, a hit apostola, éppen szent hitünk kihatásait, gyümölcsét és jutalmát emlegeti. Azt írja, hogy szent hitünk tiszteletet, dicsőséget hoz ránk, hogy a mi örök koronánk is hitünkéből fakad. S annál szebb lesz ez a korona, minél elevenebb, minél tisztultabb a hit, minél több tűzpróbát állott ki. Erre valók a szenvedések, a bajok, az észnek nehézségei, hogy mindezek dacára erősen higyjem, hogy van Istenem, van gondviselő Atyám.

Van azonban a nagy apostol levelében egy mondat, ami különösen megragadta lelkemet, erről írok Neked, tudva azt, hogy minden gondolatom élénk visszhangra talál drága lelkedben, és szívesen veszed, ha lelkem benső világából nyujtok valamit.

Az apostolfejedelem azt mondja, hogy hitünk jutalmául örvendezni fogunk egykor kimondhatatlan és megdicsőült örömmel. Oh, minő szép szavak ezek: kimondhatatlan, megdicsőült öröm! Ez kell nekünk: megdicsőült öröm! Ez a megdicsőült élet virága, a megdicsőült lélek boldogsága, a megdicsőült kegyelmi élet telje és kisugárzása, a megdicsőült öntudat pihegése, légzése, szívverése, megnyugvása Istenben, akit már lát, Krisztusban, akit már átkarol és benne megpihen.

De van a hitnek már itt a földi életben is valami kimondhatatlan valami, boldogító, sőt megdicsőítő ereje. Erre is rámutat a nagy apostol, mikor azt írja híveinek, hogy boldogok, mert Jézust, akit bár nem látnak, mégis szeretik, s akiben, bár most nem látják, mégis hisznek. Oh, mennyi gyengédség, mennyi erő és tartalom van e szavakban: kit, bár nem láttok, mégis szerettek. Valami kimondhatatlan édes íze van ennek a mostani szeretetünknek, mely a még nem látott Krisztust szereti, mely hitből tud Jézushoz tapadni és egészen Jézusé lenni. A megpróbáltatásban rejlő hűség boldogító tudata ez. Aki hitből szeret, az kényszer nélkül, önként szeret, mert a hit mindig homályban jár, itt nincsen az égnek és az érzékeknek kényszerítő hatása, mint a látásban. A hitben a kicsi emberi lélek önkéntes, sőt áldozatos hódolatot hoz Urának, Istenének. Hitemben a krisztusi szó és a kegyelem vonzásának engedek s így többet, nagyobbat adok, mintha színről-színre látva indulok hívó szava után. Ez az a jóleső és felemelő varázsa a szent hitnek, mikor még nem látva szeretem Istenemet, mikor lefátyolozottan is életem boldogságának, dicsőségem forrásának tartom Jézusomat. Úgy hiszem, ez nagy dicsőséget jelent áldott Krisztusomra is, mert láttatlanul, a homályban is győz bennem és szeretetre hódít engem.

S most lélekben odaborulok a Tabernákulum elé. Zárt ajtó mögött, hófehér fátyol alatt találok isteni Üdvözítőmet. Ennek a zárt ajtónak a kulcsa az én hitem. Oh, te drága hit, de gazdaggá, de boldoggá teszel engemet! Nálad nélkül koldus szegény vagyok, még ha palotában lakom is, de te nekem adod Azt, kiből koldus létemre is mindenem megvan, Jézusomat. Áldott isteni Mesterem, Te engem látsz, én nem látlak Téged, de hitem mondja, hogy itt vagy, azért szeretlek. Itt vagy a szentségházban. Én zártalak oda. Mikor kezemben tartottalak, akkor se láthattam szent Arcodat, pedig vágyódom utánad, hogy láthassalak, ahogy a Szűz Anya látott, ahogy a Táboron láttak, ahogy az angyalok és dicsőült szentek látnak. De nem panaszkodom, van valami édes megnyugvás abban, hogy láttatlanul szeretlek, hogy a hit fátyolában szeretlek. Én, kicsi féreg-ember, úgy gondolom, hogy ez a földi bujósdi játék, ez a mégse játék, hanem komoly keresés éjben és sötétben szent tetszésedre van, külön élvezetet nyújt Neked. Ezt a mennyországban nem kapod. Ott nincsen sötét, ott nincs éjjeli fátyol, ott mindenki mindig lát. Mi meg itt a földön oly sok mindent látunk, csak Téged nem. Pedig úgy le tud kötni, amit látunk s egyben feledtetni azt, amit nem látunk, feledtetni Téged is, áldott Jézusunk, mert nem látunk, bár közelebb vagy hozzánk bárminél is, amit látunk. Megvallom, édes, jó Uram, Istenem, hogy nem ritkán erőfeszítésbe kerül, hogy lelkem beljebb nézzen, mint amit szememmel látok s ha ezt teszem, akkor minden mögött ott talállok, mert elrejtőztél minden bokor mögé, minden rám mosolygó virágkehelybe, minden rám néző szem sugarába, de mégis itt vagy leginkább a szent ostya színfátyola mögött, az Eucharishtiában. Hát én gyermeki lélekkel, vágyódó szívvel kereslek, kopogok, zörgetek utánad, mert a hitem nőgat, a szeretetem sürget, visz feléd és biztosít, hogy Te, áldott jó Uram, vársz rám és mosolyogva fogadsz. Boldog vagyok, mikor szent hitem villanásaiban meg-megpillantom köntösödet. bár mire szent Arcodba néznék, már nem látlak, de azért szeretlek s újból és folyton kereslek. Úgy-e, jóságos Jézusom, ez a mi földi szolgálatunk. Zárt ajtó mögött térdelünk, de kihalljuk hangodat, lélekzésedet, szívverésedet, megérezzük szereteted melegét, szent Arcod sugárzatát, oly közel vagy hozzánk, ennyire a mienk vagy a fátyolon keresztül is. Ez a mi földi mennyországunk.

Megvallom, drága, jó Lélek, hogy nem egyszer zavarba jövök ettől a nagy közelségtől és kicsi lelkem megremeg akárhányszor, mikor a Tabernákulum előtt térdelék. Hát lehetséges ez, hogy én, a semmi, a méltatlan porszem, ilyen közelbe jussak és ilyen bizalmas, meleg közvetlenségbe kerüljek felséges Urammal, Istenemmel! Ha magamra tekintek, nem értem és megzavarodom. Ha Jézusom végtelen nagy szeretetét nézem,

megnyugszom, sőt felujjong a lelkem. Hisz a szeretet közel akar lenni ahhoz, akit szeret. Áldott Jézusom leszállt értem a mennyből, leereszkedett utánam semmiségem mélységes szakadékába, mert hozta utánam szeretete. A szeretetnek semmi sem sok, semmi sem nehéz. A szeretet nem ismer akadályt. Hát természetes, ki mindvégig szeretett, az itt maradt velünk, hogy teljesen a mienk legyen. Az Eucharisztia a betlehemi jászoly folytatása. Ha ott még a legegyszerűbb pásztnak is karjára kívánczozott, úgy-e érthető, ha itt egy lépéssel tovább megy és lelkünkbe, szívünkbe kér szállást. Áldott Jézusom, tégy velem szereteted nagysága szerint!

Német István.

Mint értesülünk, három színház egyesített igazgatósága, a nagyheti napokban színre hozza *Jakabffy Jolán* katolikus író nő nagyhatalmú háromfelvonásos színművét, melynek címe:

«**Ime: az ember**».

Erdélyi Mihály színigazgató hozzáférhetővé kívánja tenni az egész főváros és környéke katolikus hívei számára e lélekemelő misztériumot, ezért felváltva, naponta más-más színházában tűzi műsorra az «Ime az ember»-t. Budapesten az Erzsébetvárosi és Józsefvárosi Színházban, Budán pedig a Kisfaludy Színházban kerül színre a darab.

Igen nagy erkölcsi és lelki jelentőséget tulajdonítunk ezen előadásoknak, melyek éppen a nagyheti ájtatosság idején nagyon szükségesek hogy versenyt támasszanak az egyéb szórakozóhelyek gyakran ártó hatású produktumainak.

Ajánljuk híveink figyelmébe az «Ime az ember» katolikus szellemben megírt vallásostárgyú darabot, annál is inkább, mert úgy a darabnak, mint szerzőjének kiváló referenciái vannak.

Beszámolókat kaptunk *Budapest-Lipótváros, Külső-Soroksári-úti egyházközség, Herminamező, Kelenföld, Szent Gellért egyházközség, Óföldség, Nagykanizsa és Pilisvörösvárról*. Ezek a beszámolók arról tanuskodnak, hogy az Oltáregyesület mindenütt buzgón dolgozik nemcsak a kimondott hivatása: a legméltóságosabb Oltáriszentség imádása, az engesztelő szentáldozás és a szegény templomok segítése terén, hanem hitbuzgalmi téren lelkigyakor-

latok, tartalmas, lelkiéletet mélyítő és kulturális előadások rendezésével, az istentisztelet fényének emelésével iparkodik terjeszteni a lelkekben Isten országát. Az általános oltáregyesületi hivatással karöltve igyekszik a saját templomát is gondozni és ellátni. Ez azonban sohasem az Oltáregyesület pénztárából, hanem vagy a templompénztártól kapott, vagy külön gyűjtésből vett anyagból történik.

GIMASZÁNDÉKUNK

ÁLDOZAT JÉZUSÉRT.

Az oltáregyesületi hivatás kettős. Nemcsak imádni, engesztelni akarjuk mi a szentségi Jézust, hanem *gondoskodni is Róla*. Nemcsak a saját templomunkat gondozzuk nagy szeretettel, hanem gondoskodásunk tárgyai az ország szegény templomai, sőt a még szegényebb, sokszor sárral borított, nádból készült missziós kápolnák is.

Ez nem megy áldozat nélkül. A központ nem forrása a pénznek, hanem gyűjtőhelye az Oltáregyesületekből beléje folyó alamizsnáknak. Akármilyen vékonyan csordogálnak ezek a források, mégis nagy összeg lesz belőle, amikor mindenünnen befutottak. Az egyes oltáregyesületi csoportokban az alamizsnának (helytelenül nevezzük tagdíjnak) forrása pedig nem annyira a pénztárca, hanem végeredményben a *szentségi Úr Jézus iránti áldozatkész szeretet*. Amikor az egyesületi tag alamizsnát ad, nem abból adja, ami neki fölösleges, hanem abból, amit megtagad magától: Amit élvezetekre, szórakozásra, kedvtelésre fordíthatott volna. A központ irodájában sokszor megható jelenetek játszódnak le. Pl. egy szegény asszony zsebkendőbe kötve adott át egy csomó aprópénzt a zárdatitkárónak, hogy ő ezt egész évben spórolgatta az Úr Jézusnak, «tessék megolvasni, hogy mennyi!» És 13 pengő 74 fillér volt. Amint pár fillérem volt, beletettem ebbe a szegényes perselybe: ha üzletben visszakaptam, vagy ha egy kis cukrot óhajtottam, az Úr Jézusért lemondtam róla, így jött össze ez a pénz és most boldog vagyok, hogy a kiállítás előtt ennyit adhatok, mert tudom, hogy kell a pénz a szegény templomokra. — Egy másik: Egy nyugdíjas minden hónapban ad 10—16 pengőt, amint a megélhetése után megmarad neki. — Egy gyermektelen házaspár pedig ezelőtt pár évvel egyszerre adott ezer pengőt, mondván: Nekünk megvan, ami kell, legyen ez a szegény Úr Jézusé!

És az Oltáregyesület tagjaiból nem fog kiveszni ez a szellem, mert az Úr Jézus napról-napra új példákat állít elénk belőle. Imádkozzunk azért, hogy a tagok minél jobban megértsék ezt a szellemet és áldozataikkal minél többet vegyenek meg az örökélet boldogságából.

* * *

Az Oltáregyesület tagjai áprilisban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 2-án, 3-án, 4-én, 5-én, 9-én, 12-én, a havi imádási óra és a közös ájtatosság napján és egy tetszésszerű napon.

Élettelen világ

ÉRDEKES mesét olvastam egy könyvben. A mesebeli királyfi elment messze vidékre és egy csodálatos várost talált. Mikor bement ebbe a városba, szinte megrémült a látottaktól. Nem látott egy élő lelket sem. Minden ember ott állt a helyén megkövesedve. Megrettenve járta be a várost, míg végre talált egy élő embert, aki a kihalt városban imádkozott. Ez elmondta neki, hogy a várost az Isten büntetése érte, mert nem akarta a bűnös életét elhagyni.

Azóta valahányszor a nagybőjt jön, eszembe jut ez a kis mese és elgondolkozom rajta. Élettelen város, megkövesedett emberek. Nemcsak a mesevilágban létezik, hanem lelki értelemben bizony manapság is sokszor előfordul. Amikor a sok gonoszságot, istentelenséget, erkölcstelenséget látom, ez jut eszembe: élettelen világ. Amikor az életben elfut előttem a kapzsi, fősvény, pénzhajhászó, megalkuvó, lelkiismeretlen ember, ismét csak ez ötlik az eszembe: megkövesedett emberek.

Azt látjuk, hogy válságban van a társadalmi élet; a családi élet válságáról az elmúlt évben beszéltek nagyon sokat a katolikus nagygyűlésen. Mikor ezt a sok bajt látja az ember és az okokat keresi, megint csak arra a következtetésre jut, hogy a baj oka az, hogy az emberek elfordultak az éltetőtől, az Istentől. Megkövesedett a lelkük és kihalt bennük az a jószág, amely mozgatója az életben mindennek. Megkövesedett a szívük és kihalt bennük az a szeretet, amelyet az Úr Jézus Krisztus főparancsként hagyott az emberekre.

Mindenki érzi, hogy így az élet tovább nem mehet. Hogy a súlyos kérdéseket meg kell oldani. Ha pedig az ok az elfordulás az Istentől, akkor az orvosság sem más, mint vissza Istenhez. Újra eleven szerető szívek kellene, újra áldozatos lelkekre van szükség. Ez pedig csak a mélyen vallásos emberben tud megerősödni bő gyümölcsöt hozni. Hiába a pillanatnyi felbuzdulás, hiába a rövidke jószándék, a mai élet sok nehéz kérdését gyökeresen csak az állandó áldozatos szeretettel lehet megoldani.

Áldozatos szeretetet nem lehet a bűnös emberben megtalálni, csak ideig-óráig tartó fellángolást. Távolsuk el tehát a bűnt a lelkünkől és élesszük a szeretet tüzeit a szeretet örök és megfogyatkozhatatlan forrásából, az Úr Jézus Szentséges Szívéből. Tartsunk bűnbánatot és egyesüljünk minél többször az Úr Jézussal a szentáldozásban. Ez az első lépés, amelyet meg kell tennünk.

Az Úr Jézus kétezer évvel ezelőtt nagy missziót adott az apostoloknak: menjenek az egész világra és alakítsák át azt az Ő Szíve szerint. Ebben a szent misszióban, mely még a mai napig is tart, kell munkál-

kodnia minden katolikus hívőnek. Elsősorban a maga lelkét tekintve, azután mindenkit, akinél csak tehet valamit.

Itt van most a nagybőjt ideje. Ezzel elérkezett a cselekvés ideje is. Keljünk fel lélekben egy jobb, szebb, istenibb életre. Ennek első lépése a gyóntatószék felé vezet, a második az áldoztató rászhoz . . . azután jön minden a boldogabb földi élet és a mennyei boldogság.

Volarics Ferenc.

Százezres példányszámban jelent meg a «Quadragesimo anno».

1931 május 15-én jelent meg XI. Pius pápának «Quadragesimo anno» kezdetű, szociális tárgyú körlevele. Ebben a körlevélben a pápa bírálatot mond a mai társadalmi és gazdasági rendről, valamint az újabb törekvésekről: a marxizmus különböző fajtáiról és a korporációs kísérletekről, majd megrajzolja a keresztény gazdasági és társadalmi rend alapvonalait. Az elmúlt öt esztendő alatt pro és kontra rengeteg könyv, újságcikk íródott meg és beszéd hangzott el a «Quadragesimo anno»-ról. A «Quadragesimo anno» célja katolikus szociális közvéleményt teremteni. Ezt a célját azonban csak akkor tudja elérni, ha mindenkinek a kezébe kerül. Ez a megfontolás vezette az Actio Catholica országos központját (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.), amikor elhatározta, hogy a pápai körlevelet dr. Közi-Horváth József feldolgozásában «Proletárok megváltása» címen, százezres példányszámban, három filléres áron hozza forgalomba. Az elgondolás helyesnek bizonyult. Egyházközségek, egyesületek, intézmények megértették ennek a kezdeményezésnek óriási jelentőségét, 500—1000—5000-es példányban rendelik meg a 48 oldalas füzetet. Az érdeklődés nagyságára jellemző, hogy hamarosan sor kerül a harmadik 100.000 nyomására.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható :

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.—	Érme	1.—
Egyes példány	—20	Szervezése és működése	—10
Régi teljes évfolyam	1.20	Jézus Szíve hónapja, fűzve	—30
Vezérfüzet	—80	kötve	—60
Felvételi füzet	—10	Nádasdy «Havi magány»	—80
Félszázados története	3.—	Kis szent Terézia szelleme	3.50
		Litánia latin szöveggel	—05

LELKI-TARSOLYOMBÓL

43.

Szibériából Kelet felé szöktem, pedig a célom: Nyugat volt. A keleti huszónháromezer kilométeres út emberakadálya kevesebbnek ígérkezett, mint a nyugati ötezeré!... Lehet, hogy mindez «jel» volt arra, hogy hazajárjak ugyan, de többé már nem járhatok azon az úton, melyen eladdig jártam?...

44.

Minden életút keresztes jellegű!

45.

Ha nem megy az «Istenhit», akkor a «szép»-re kell tanítani az embereket, hogy enyhülhessen a zülaltságuk; hogy beleigazodhassanak a korszerű: boldogságba!

46.

A «szép» fent van és aki egyszer felkapaszkodott hozzá, az szívésen jön vissza, mert a «vissza» lent van; mélyen lent az anyagon!

47.

Az erkölcsi rend szüli a gazdasági rendet, de az utóbbi rohamosabban züllesztheti az előbbit!

48.

Úgy az osztálykülönbség, mind az anyagi javak és értékek ropantmérvű aránytalan eloszlása

általában nem lehet Isten akarata nélkül!... E rettenetesnek tetsző, de általánosnak látszó kortünetmény mögött is az égi «elkötelezettség» titka lappang!....

49.

A Munka épügy, mint a szaporodás az égi elkötelezettségből folyó üdvözülhetés áldott eszköze. Ezért szentelte meg a názáreti Jézus — közel húsz évi — veritékkel a Munkát!

50.

Ha a Töke imperializmusa marad, a munkást is «tökéssé» kell tenni, hogy a két érdekörbe feltétel nélkül találkozhasson!

51.

A Munka az égi elkötelezettségnek, valamint a biblikus egymásrautaságnak vigasztaló «cégére!»

52.

A Munka önmagától is titokzatos egyenlöltnléseket rejt magában.

53.

A Munka sohasem a munkásé, sem nem a munkaadóé, hanem legnagyobbbrészt a közösségé.

54.

A munkabér és a termelt javak forgalmi értéke *verrokonok* — az életbenmaradhatás jogán!

IRTA: **OLCSVAY GÉZA.**

Nagy ünnepséggel és országos zarándoklással üli meg a magyar katolicizmus Budavára visszafoglalásának 250 éves fordulóját.

Nagy ünnepre készül a magyar nemzet, de az egész keresztény Nyugat is, mert most lesz 250 éve annak, hogy XI. Ince pápa kezdeményezésére és nagy anyagi áldozatkészségével Lotharingiai Károly herceg hosszú véres harcok után, hős seregével, amelyben több, mint 18 ezer vitéz magyar katona vett részt, 1686 szeptember 2-án visszafoglalta Buda várát a török félholdtól. Emlékezetes napja ez nemcsak a magyar nemzetnek, hanem a keresztény Nyugatnak is, mert hiszen Budavárának visszafoglalásával indult meg a hitetleneknek mind délebbre való visszaszorítása. A történelem egyik legnagyobb eseményének hősei ezúttal is magyarok voltak. Esterházy János gróf, Batthyány Ádám, Petneházy és Csáky hajdúi és huszárjai voltak azok, akik haláltmegvető bátorsággal mentek neki az égbenyúló falaknak és Jézus nevével az ajkukon, áldozták fel életüket a kereszténységért és Hazájukért. Letagadhatatlan igazság az, hogy egy győri magyar hajdú volt az első, aki feljutott a létrákon a budai várfalra és annak egyik kiszögellésére feltűzte a Szűz Máriás magyar lobogót. Meg kell dobbannia minden magyar szívének, mert régi dicsőségünk emléke vet most ránk sugarat, megmutatván az egész világnak, hogy van egy nép, amely évszázadok viharai között életét, boldogságát, vagyonát és családi tűzhelyét áldozta fel a Krisztus keresztjének a diadaláért és a Nyugat fejlődésének biztosításáért. Itt az alkalom, hogy a reánk háritott igazságtalanságokra felfigyeljenek. Eppen ezért fel kell használni az alkalmat most, amikor maga Magyarország bíborshercegprimása vállalkozott arra, hogy az Actio Catholica Országos Elnökségének felkérésére főpásztori vezetésével elvezeti a magyarok hálazarándoklatát a keresztény világ központjába, Rómába, hogy ott a magyarokat 250 évvel ezelőtt megsegítő és a török járomtól megszabadító XI. Ince pápa nagy utódjának, XI. Pius pápának bemutassák a nemzet sohasem felejtő nagy háláját. Meg kell mozdulni minden falunak és városnak, mert ebben a zarándoklatban ott kell lennie mindazoknak, akiket az élet az élre állított, de nemcsak ezeknek, hanem minden katolikusnak meg kell mozdulnia, hogy résztvegyen ezen a nagyszabású zarándoklaton, amely két csoportban indul Rómába. Az első, vagyis az «A»-csoport május 5-én, a második, vagyis a «B»-csoport május 8-án. A zarándokok megjelennek ezenkívül az első katolikus Sajtóvilágkiállítás is. A részletes programot a jövő héten bocsátja ki az Actio Catholica Országos Elnökségének központi irodája (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7. sz.), amely már most is, levélbeli megkeresésre a legnagyobb készséggel ad felvilágosítást. Magyar katolikusok, vár benneteket Róma, az örökváros!

Az Oltáriszentség Győr történetében.

(Folytatás.)

Nem tehetjük fel, hogy a győri püspök valami mese vagy képzelődés alapján fordult a Szentszékhez és kérte a drága kincs visszaszerzését; azt sem tehetjük fel, hogy méltóságban levő egyházi férfiú prédikációjában mende-mondára hivatkozott volna: tehát a csodálatos ostya létezését valószínűnek kell elfogadnunk. Irott okmányaink is tanuskodnak különben róla. A győri káptalan Számadó könyvei a XVI. század első felében beszélnek a székesegyházban levő *Miraculumról*, melyet a hívő nép hódoló tisztelettel látogat és offertóriumot is ajánl fel neki. Mikor forrásunkban a *Miraculumról* olvasunk, a csodálatos ostyára gondolunk. Ügylátszik, nagyobb ünnepeken: Karácsonykor, húsvétkor, áldozócsüdtörtökön, pünkösdkor, Úrnapkor, Mária-ünnepeken és jelesebb szentek ünnepén kitették a szent-edényben, melyben őrizték, a nép hódolatára a csodálatos ostyát; a nép pedig ajándékkal hódolt ilyenkor a Legszentebb előtt. Néhány példát sorolunk fel okmányunkból: 1506-ban Szent Margit ünnepén a *Miraculumnál* 26 kir. denár gyűlt össze.¹ 1515-ben karácsonykor a *Miraculum* offertoriumából 36 denár és 14 bécsi denár folyt be.² 1520-ban hónapján 106 denárt és 202 bécsi denárt ajánlottak fel a hívek, ami abban az időben nagy pénzösszegnek felelt meg³, mikor a főuraknak át mertek nyújtani 80 denáros ajándékot, mikor 1526-ban a Győrött tartózkodó királynak 1 ftos ajándékot ajánlott fel a káptalan, 1543-ban circa *Miraculum Christi* 17 denár offertoriumról szól okmányunk.⁴

Az is érdekes, hogy okmányunk a *Miraculumnál* befolyt ajándékot állandóan megkülönbözteti a rendes offertoriumtól, melyről azt mondja: *ex offertorio majoris missae*⁵, befolyt ennyi és ennyi. 1540-ben *in festo Pentecostes de offertorio majoris missae*, — *in festo Corporis Christi de offertorio majoris missae*⁶, 1543-ban *in festo Nativitatis Christi in magna missa*, *in festo Assumptionis*, 1547-ben *in magna missa ex offertorio*⁷ ennyi és ennyi összeg folyt be.

Mikor már a csodás ostya megsemmisült, vagy eltűnt Győrből, még mindig megmaradt a *Miraculum* néven való ajándék felajánlása. Még gróf Zichy Ferenc győri püspök is emlékezik 1767. évi *Can. Visitationis* a *Miraculum* címén befolyó offertoriumról karácsonykor, húsvétkor, Úrnapkor, áldozócsüdtörtökön, pünkösdkor, Nagyboldogasszony és Kiszasszony ünnepén.

¹ Győri kápt. m. évf. I. szám. K. 164. l.   ² U. o. 317. l.   ³ U. o. 502.
⁴ U. o. II. szám, k. 303. l.   ⁵ U. o. 137. l.   ⁶ U. o. 215.   ⁷ III. Szám. k. 62. l.
 (Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.